

TRUYỆN CỔ TÍCH VIỆT NAM

SỰ TÍCH HỒ GƯƠM

Lời: An Thy
Tranh: Tịnh Lâm

NXB THANH NIÊN

Ngày ấy, giặc Minh kéo đến xâm lược và đặt ách đô hộ nước ta. Chúng đàn áp, bóc lột nhân dân ta thậm tệ. Lòng dân ngày càng phẫn uất, ai ai cũng căm ghét quân Minh đến tận xương tủy.

Vào hồi đó, ở làng Như
Áng, huyện Lương Giang, phủ
Thanh Hóa có một hào trưởng tên là Lê
Lợi. Lê Lợi không chỉ có sức khỏe phi thường,
tinh thông võ nghệ mà còn giỏi việc cầm quân đánh
giặc. Nhìn cảnh nhân dân ta lầm than dưới sự tàn bạo của
giặc Minh, Lê Lợi đã triệu tập binh mã, tích trữ lương thảo,
chờ thời cơ vùng lên khởi nghĩa chống quân xâm lược.

Bấy giờ ở vùng Lam Sơn, nghĩa quân của Lê Lợi đã nổi dậy khởi nghĩa. Nhưng vì buổi đầu lực lượng còn non yếu nên nhiều lần nghĩa quân đã thua trận. Thấy vậy, đức Long Quân quyết định cho họ mượn thanh gươm thần để giết giặc.

Cùng thời gian ấy, ở Thanh Hóa có một người tên là Lê Thận, thường đánh cá bên bờ sông gần bến đò Mực Sơn. Một đêm nọ như mọi ngày, Thận thả lưới ở một bến vắng. Trong một lần kéo lưới, chàng thấy nặng nặng tay. Nhưng khi kéo lưới lên thì chàng chỉ nhìn thấy một thanh sắt cũ.

Chàng liền vớt thanh sắt đó xuống nước và đến chỗ khác để thả lưới. Lần thứ hai chàng cất lưới lên thì vẫn là thanh sắt đó mắc vào lưới. Tức giận, Thận ném thanh sắt xuống nước rồi đi thả lưới ở khúc sông khác xa hơn. Lần thứ ba vẫn là thanh sắt cũ ấy. Thận thấy làm lạ bèn cầm thanh sắt đó đi cọ rửa thật sạch và phát hiện ra đó là một lưới gươm.

Về sau, khi Lê Lợi thành lập
nghĩa quân Lam Sơn, Lê Thận
cũng xin gia nhập và trở thành
một trong số những người thân
tín nhất của Lê Lợi.

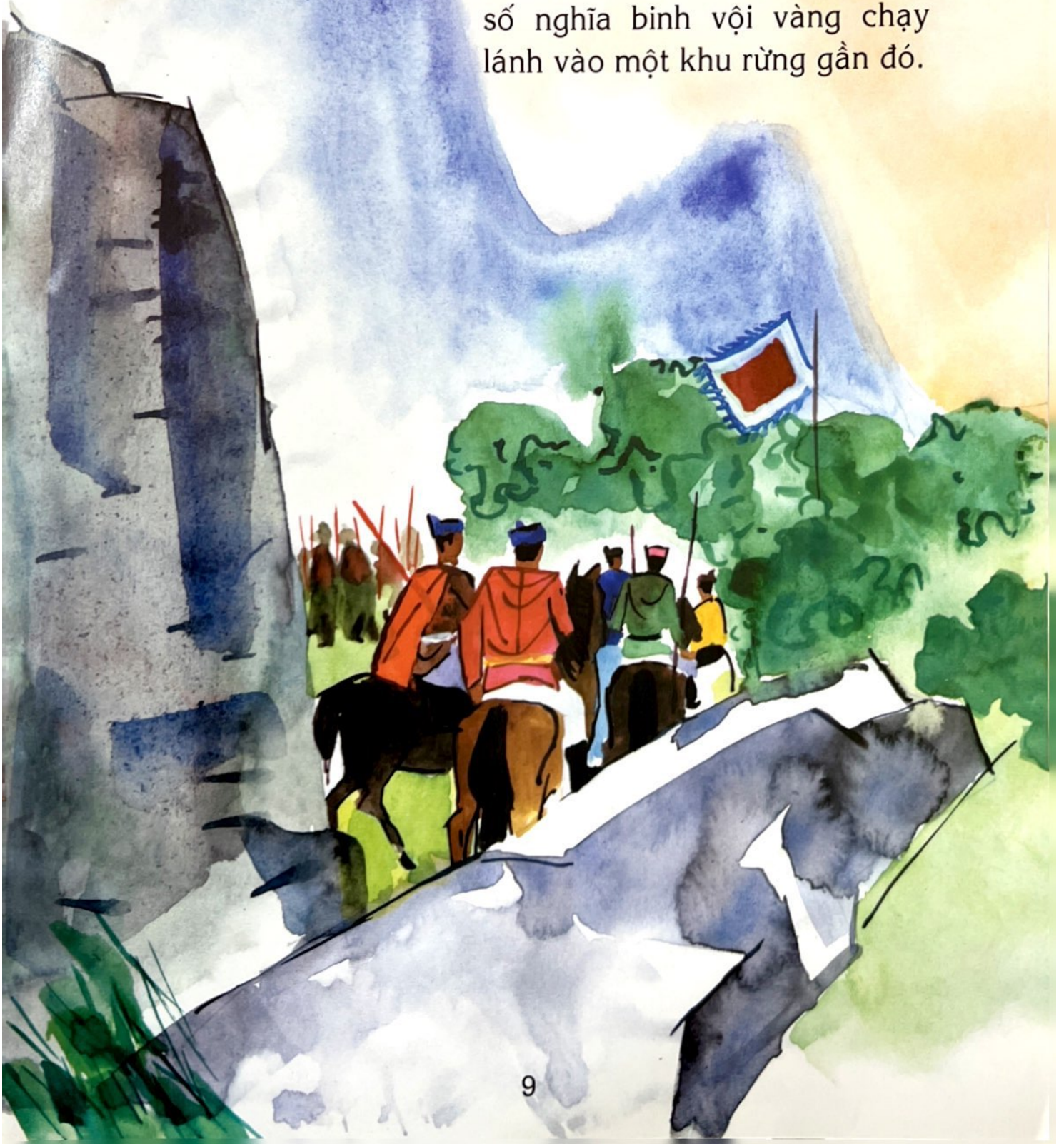

Một đêm nọ, chủ soái Lê Lợi cùng mấy người tùy tùng đến chơi nhà Lê Thận. Trong đêm tối, lưỡi gươm mà Lê Thận tìm thấy đột nhiên ánh lên những tia sáng lạ thường. Lê Lợi đến gần cầm lưỡi gươm lên xem, nhận ra trên lưỡi gươm có khắc chìm hai chữ “Thuận Thiên”, có nghĩa là vâng theo ý trời. Song vẫn chưa ai nghĩ đó là báu vật.

Bấy giờ, do nghĩa quân mới thành lập, quân lính còn ít, lại thường bị giặc Minh đuổi đánh nên nghĩa quân gặp rất nhiều khó khăn.

Một lần, nghĩa quân bị thua nặng, quân giặc đuổi theo sát nút phía sau, Lê Lợi cùng một số nghĩa binh vội vàng chạy lánh vào một khu rừng gần đó.

Lúc đi đến giữa khu rừng, đột nhiên Lê Lợi nhìn thấy một vầng sáng rất khác thường trên ngọn cây đa.

Lê Lợi sai quân trèo lên cây,
lấy vật lạ xuống xem. Thì ra đó là
một chuỗi gươm. Chợt nhớ tới lưỡi gươm
ở nhà Lê Thận đêm hôm nào, Lê Lợi liền giắt
chuỗi gươm vào lưng rồi tìm đường trở về doanh trại.

Ngày hôm sau, khi gặp lại nghĩa quân, Lê Lợi lấy chuôi gươm lấp vào lưỡi gươm của Lê Thận thì thấy vừa như in. Lê Lợi kể cho mọi người nghe câu chuyện của mình, ai ai cũng vô cùng ngạc nhiên và vui mừng.

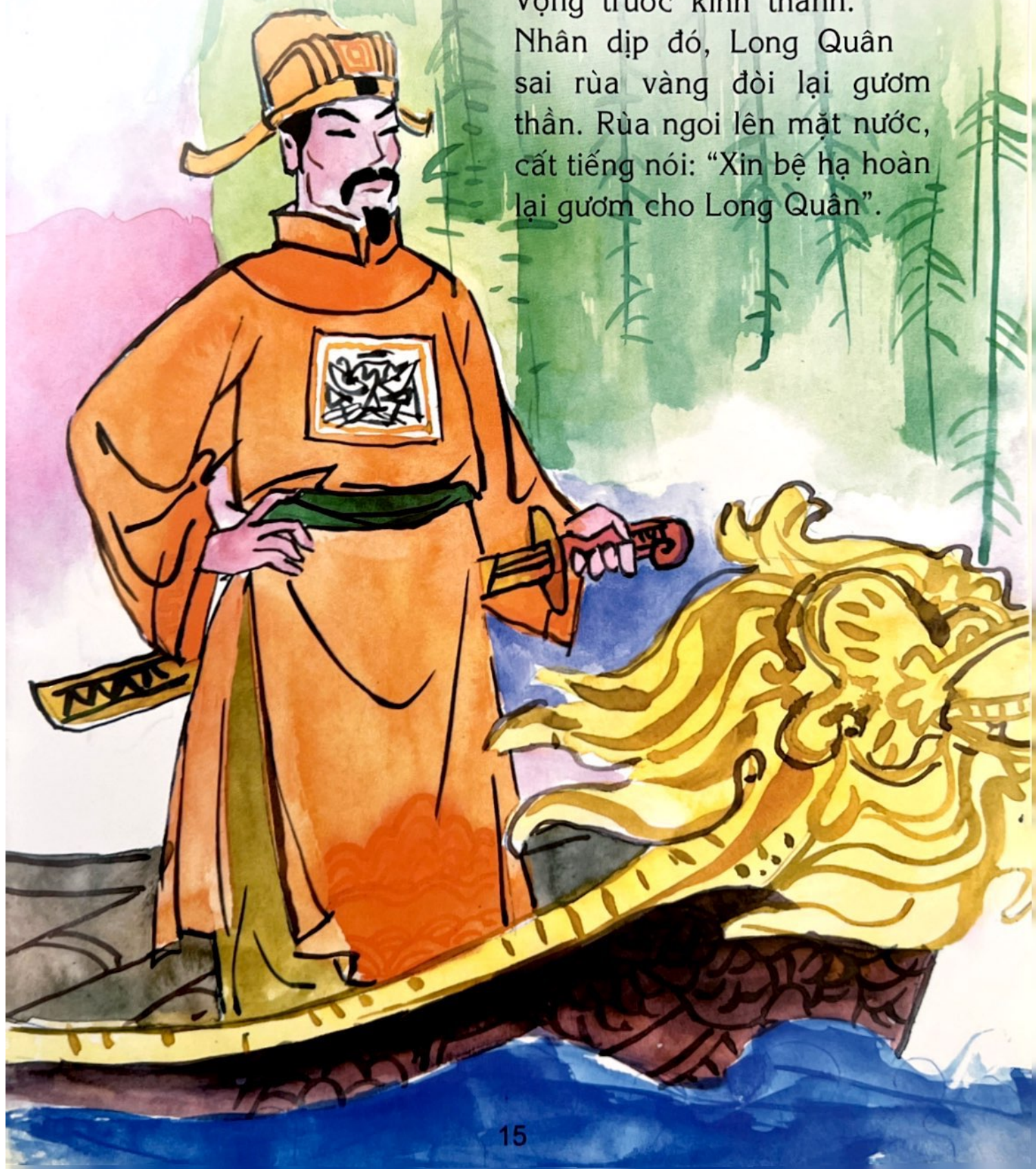
Lê Thận nâng gươm lên ngang đầu, cùng mọi người quỳ rạp xuống và nói với Lê Lợi: “Đó là ý trời phó thác cho mình công làm việc lớn. Chúng tôi nguyện đem hết sức mình phò tá người để hoàn thành nghiệp lớn”.

Từ đó, Lê Lợi luôn mang bên mình thanh gươm thần, nó đã cùng ông tung hoành trong các trận đánh, khiến cho quân địch nhiều phen khốn đốn. Lê Lợi đã lãnh đạo cuộc khởi nghĩa của nhân dân đi đến thắng lợi cuối cùng, thống nhất đất nước.

Sau khi đánh đuổi giặc
Minh ra khỏi bờ cõi, Lê Lợi lên
ngôi vua, lập nên nhà hậu Lê. Một hôm,
vua cưỡi thuyền rồng dạo chơi quanh hồ Tả
Vọng trước kinh thành.

Nhân dịp đó, Long Quân
sai rùa vàng đòi lại gương
thần. Rùa ngoi lên mặt nước,
cất tiếng nói: “Xin bệ hạ hoàn
lại gương cho Long Quân”.

Lê Lợi chợt hiểu ra
liền trả lại gươm cho rùa vàng.
Nhanh như cắt, rùa há miệng đớp lấy
thanh gươm và lặn xuống nước. Tuy gươm
và rùa đã chìm dưới đáy nước nhưng trên mặt hồ
vẫn ánh lên một vệt sáng kỳ lạ.

Kể từ ngày đó, hồ Tả Vọng bắt đầu mang tên là hồ Gươm
hay hồ Hoàn Kiếm.

